

Jakub a popínavá fazole

„Tati, my chceme tu otvírací knížku o Popelce!“

„Ne, ty ji chceš. Já chci tři prasátka a vlka.“

„Ne, prasátka nechci!“

„A já nechci Popelku!“

„Děti, mír!“ vstoupí do hádky Jakub. „Když se nemůžete dohodnout, vyberu něco já.“

Jakub si stoupne ke knihovničce a vybírá mezi obrázkovými leporely.

„Statečný cínový vojáček, Popelka, Růženka, Zlatá rybka, Tři medvídci,“ přeříkává potichu. „Perníková chaloupka, Červená Karkulka, mám to!“ zvolá zvesela. „Jakub a kouzelné fazole. Tu jsme nečetli dlouho.“ Bere knížku do ruky a sedá si do křesla.

Hanička i Toník se zavrtávají pod peřinu, leží na břiše, zpoza dek koukají jen hlavy. Uvelebují se na polštářích a nedočkavě čekají na pohádku.

Jakub čte příběh a každou chvíli jim ukazuje obrázky, které na ně doslova vyskakují ze stránky knížky. Po dočtení Jakub knížku zavírá a zvedá se z křesla.

„Tati, buď tu s námi ještě,“ zaprosí Hanička.

Jakub se tedy uvelebuje zpět v křesle a listuje knížkou. Děti pomalu usínají. Jedna stránka, druhá stránka. Oba už spí, Jakub slyší jen jejich pravidelný dech. Třetí stránka, čtvrtá stránka.

V tom se země zatřese. Zmateně se dívá kolem sebe. Co se to děje, pomyslí si. Chce vstát, ale nejde mu to. Kolem zápěstí má obmotaný zelený šlahoun. Podívá se na děti. Ty klidně spí. Otřesy vůbec nevnímají. Z ničeho nic se začne křeslo propadat velkou černou tmou dovnitř. Jakub se zoufale drží křesla. Rozhlíží se. Není to jen černota. Vypadá to spíš jako velká díra v zemi. Míjí kořínky i kořeny, obří žížaly i krtka většího, než je on sám. Jakub strachy třesí oči. Najednou se vedle něj objeví holčička. Padá úplně stejně jako on. Ona se ale nebojí. Usmívá se na něj. „Ničeho se nebojte!“ utěší ho a vesele se točí v proudu vzduchu. Modrá sukénka jí vesele plápolá kolem kolen.

Jakub se vykloní do boku a při tom si musí dávat pozor na drobné i větší větvičky. Na dně vidí světlo, které se rychle přibližuje. Drží se pevně křesla, krčí se a připravuje se na tvrdé přistání. Zatíná zuby, zavírá oči a zadržuje dech.

K jeho velkému překvapení se velký náraz ale nekoná. Nic se neděje. Pomalu uvolňuje napětí, otevírá jedno oko a poté i druhé. Pokládá nohy na zem a šlahouny uvolňují jeho ruce. Zvedá se z křesla. Všude okolo je hluboký les. Přímo před ním se sama od sebe ušlapuje pěšinka. Šlahouny květin ho popostrkují na začátek právě utvořené cestičky. Neochotně se po ní vydává. Rozhlíží se. Opět potkává dívku, co padala s ním. Zamává mu.

„Já jsem Alenka,“ usmívá se. „Jděte dál!“ křikne a mizí v houští.

„Pozor, kam šlapeš!“ ozve se od země.

Jakub se polekaně podívá ke svým nohám. Tam uvidí cínového vojáčka.

„Pppardon!“ zakoktá Jakub a opatrně ho obejde.

Prodírá se dál houštím. Zaslechne šramot a najednou okolo něj velmi rychle proběhnou tři prasátka.

„Pozor! Vlk!“ křičí.

Jakub se vyděšeně ohlédne přes rameno. Nic tam nevidí, ale nechce riskovat setkání s vlkem. Raději přidá do kroku a nervózně pozoruje své okolí.

Zaslechne hluk, který se přibližuje. Po chvílce rozeznává, že hlukem je písnička. Slyší bubínek, harmoniku, housličky. A ze zeleného porostu najednou vychází zvířátka, která hrají na různé hudební nástroje.

„Zvířátka a jejich kapela!“ provází skupinku nadšený pokřik jejich fanoušků. Tleskají jim neposlušná kůzlátka, tři medvídci, Alenka točí sukénkou a kocour v botách vyhazuje klobouk vysoko do větví.

Když se Jakub přiblíží víc, hudba utichne. Všichni se na něj usmívají a ukazují mu rukou směr, kam se má vydat dál. Jde tedy stále dál po pěšince, která se postupně prošlapuje přímo před jeho očima. Prochází kolem paloučku, na kterém stojí krásně prostřený stůl. Okolo něj postávají princezny. Popelka, Sněhurka a Růženka.

„Čokoládový dort,“ zavelí Popelka.

PUF a na stole se objeví čokoládový dort. *PUF* miska plná ovoce, kterou si přála Sněhurka. *PUF* zmrzlinový pohár dle představ Růženky.

Jakub nevěřicně zavrtí hlavou a pokračuje stezičkou dál. Potkává Červenou Karkulku, která ukazuje cestu Jeníčkovi a Mařence. V dálce zahlédne i perníkový komín a šedý kouř, který z něj vychází.

Odhruje šlahouny, zakopává o kořeny. Jeden šlahoun se mu obmotává kolem ruky, obmotává mu i druhou ruku. Jakubovi se nohy odlepují od země, fazolové šlahouny ho zvedají výš a výš. Z výšky vidí na konci cesty moře a na jeho břehu malou chajdičku. Před chaloupkou sedí rybář a jeho žena, v příboji vln se leskne Zlatá rybka. Rád by došel až k nim. Popínává fazole ho ale nepouští a roste stále nahoru. Jakub s hrůzou sleduje vzdalující se zem, kope nohama a zoufale se snaží nespadnout.

„Jakube!“

„Jakube!“

Jakub se probouzí v křesle u dětí v pokojíčku. Za ruce ho drží jeho žena. „Zase jsi usnul u dětí a něco se ti zdálo. Hrozně jsi kopal a cukal jsi sebou.“ Hladí ho po rameni. „Nedařilo se mi tě vůbec probudit.“

Jakub si promne oči, koukne na leporela v knihovničce a setřese ze sebe pohádkový sen. Protáhne se a rozespale se usměje. Tak zase zítra, loučí se v duchu s knížkami.